

Eigen koker

ONAFHANKELIJK SCHOOLBLAD VAN HET SINT WERENFRIDUS LYCEUM

Zó ZEER....

Afbeeldingen van de lijdende Christus zijn ontelbaar. Opdat wij er altijd weer aan zullen denken: „Zo zeer heeft God de wereld lief gehad. Jo. 4.16.

Opdat wij steeds weer zullen beseffen: „Hij gaf hun een bewijs van Zijn liefde tot het uiterste toe”. Jo. 13.1.

Al onze zonden, al onze schulden heeft Hij op zich genomen.

Al zijn - zegt de H. Schrift heel sterk - onze zonden scharlaken rood.

Al staan wij volkomen met lege handen.

Al hebben wij niets dan ellende te bieden.

Hij wacht ons.

Hij verwacht ons.

Hij kwam er voor.

En Hij komt nog altijd, als wij in Zijn liefde geloven.

Als wij één stap zetten in Zijn richting.

Als wij op Pasen werkelijk Zijn gewonde en verzoenende handen willen grijpen.

Dit schreef de „actie voor God”.

Je moet toegeven, dat 't gedachten zijn, die 't overwegen waard zijn. Leeftijd, leerling zijn of docent, zij spelen hierbij geen rol.

Zij gelden voor ieder van ons, en dan komt 't er niet op aan, wie en wat wij zijn.

En laten wij veronderstellen, dat wij nu niet behoeven te spreken van „scharlaken rode” zonden, dan blijft toch 't feit bestaan, dat wij „bij lange na niet” beantwoord hebben aan Zijn liefde” tot het uiterste toe”.

Ieder moet zelf een conclusie trekken, maar ik wens voor jullie allen, dat je op 22 april tot jezelf en al de anderen, die je ontmoet, Zalig Pasen kunt zeggen in de zin van hetgeen hierboven staat afgedrukt. Zalig Pasen.

MODERATOR

„Leerlingen mogen zich niet in de Administratie ophouden”. Deze leuze negerend, zijn wij binnengestapt bij Mej. Corry Vleugel, administratrice alhier, om een klein praatje te maken naar aanleiding van haar vertrek.

In dit centrum van de papiermolen en van onze „prachtige” geluidsapparatuur, werkt Corry op het ogenblik haar opvolgster Nel in. Wij noemen Nel de nieuwe Corry, wel een bewijs dat onze Corry een begrip is geworden, dat nauw verbonden is met het Lyceum. Zeven en een half jaar geleden, om precies te zijn, op 18 oktober 1954, begon Corry haar werk aan het Lyceum, toen nog gevestigd in de romantische boetjes. Daar werd zij de assistente van de heer van den Berg. Het eerste jaar in de boetjes vindt Corry nog steeds de allerleukste tijd. Zij vertelt ons, dat zij bij de verhuizing naar het nieuwe gebouw bevangen werd door een soort hoogtevrees, waar zij eigenlijk nooit meer overheen is gekomen.

Deze zeven en een half jaar heeft zij steeds zeer prettig gewerkt. Zij spreekt over leuke leraren en leraressen en leuke leerlingen. Over deze laatste wil zij echter niets meer loslaten. Zij glimlacht..... Dat zij veel te maken heeft gehad met onze conciërge spreekt voor zich en dat dit contact niet geheel vruchteloos is geweest, blijkt wel uit het feit, dat zij dhr. Tensen koffie heeft leren zetten. Dat dit zeven en een half jaar heeft geduurd heeft zeker niet aan de lerares gelegen.

Wat Eigen Koker betreft: Corry heeft lange jaren alle copy moeten typen en stencillen. Dat zij dit niet meer behoeft te doen is een hele opluchting voor haar. Het bespaart haar veel kritiek.

Op de vraag of zij wel eens een aardig voorval heeft meegemaakt, begint Corry te lachen. Zij vertelt dat zij eens een jongen, die onder het bloed zat door een hoofdwond, de rug heeft moeten wassen. Maar dit soort zaken behoorden toch niet tot haar dagelijks werk.

„Gelukkig maar” voegt zij er aan toe.

Nu zij ons gaat verlaten, wensen wij Corry, namens Eigen Koker, alle goeds toe voor de toekomst.

Op 7 december 1879 vond in het pand nr. 84 van de Boulevard Rochechouart een gebeurtenis plaats, die voor de ontwikkeling van het Franse cabaret van verstrekende betekenis zou blijken te zijn. Op die avond n.l. werd door een groep schrijvers, dichters en musici dit voormalige hulpkantoor tot hun stamcafé verheven. Oprichter en drijvende kracht hiervan was Rudolph Salis.

LE CHAT NOIR

Salis werd geboren in de buurt van Poitiers in 1851, als zoon van een lijkstoker en brouwer van adellijke afkomst. Toen al gauw bleek, dat het lyceum niet veel voor hem was, ging hij de boer op met garen en band. Dit scheen hem ook niet helemaal te voldoen, want even later zien we hem studeren aan de Ecole des Beaux Arts in Parijs. Hij had echter hoegenaamd geen aanleg voor tekenen. Dit leven tenslotte beu, besloot hij met zijn energieke vrouw te emigreren naar Indië. Ze kwamen niet verder dan Montmartre, waar Salis op die gedenkwaardige avond zijn taveerne opende.

Wanneer je de zaal binnenkwam, was je eerste indruk, dat je je in een groot rommelig schildersatelier bevond.

De ruime zaal was in laat middeleeuwse stijl ingericht. Aan de wanden hing behalve schilderijen, hertegeweien, rapieren, hellebaarden en helmen. Een antieke lantaarn en enige kronen met waskaarsen waren aan de houten zolder bevestigd. Het meubilair bestond uit zware tafels, stoelen en banken stijl Louis XIII. Wanneer je binnenging, moest je eerst langs een venster van gekleurd glas, hierin was het embleem gebrand, waaraan de zaak haar naam ontleende: een op zijn achterpoten staande zwarte kater. De naam Le Chat Noir, had Salis ontleend aan het beroemde verhaal van E. A. Poe: „The Black Cat.”

Hier werden avond aan avond de verhitte debatten gevoerd over literatuur, schilderkunst en muziek; dat alles op gang gehouden door vele glaasjes absinthe. En het waren lang niet de minsten die hier kwamen. Jean Moreas had de openingsrede verricht, Comte de Villiers de l'Isle Adam en Dandet hielden hier hun verzen ten doop. Zola, Hugo, Verlaine en vooral de gepassioneerde katholieke romancier Léon Bloy behoorden tot de stamgasten. De schilder Toulouse Lautrec was hier een veel gezien figuur, zoals ook verderop zal blijken.

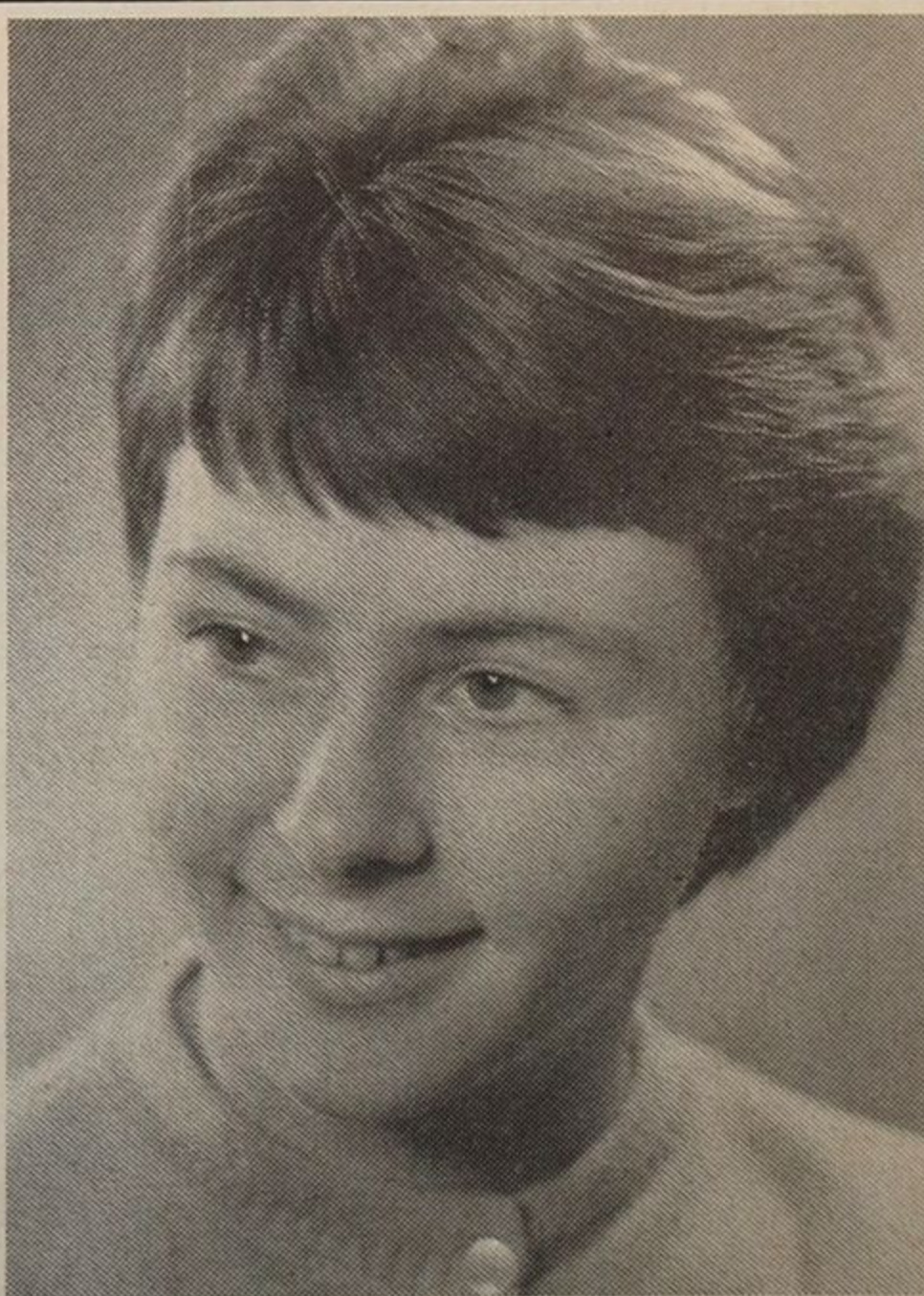
De gedichten werden niet alleen voorgedragen, maar ook vaak op muziek gezet en dan gezongen. De figuren die hier uitblonden zijn de wegbereiders van het Franse chanson geweest. Op het kleine houten podium traden als eerste chansonniers op:

Jules Jouy. Met zijn ene oog dichtgeplakt, zijn bolhoed schuin op zijn hoofd, een sigaar weggemoffeld in zijn linker mondhoek, zong hij op rauwe, soms spottende, dan weer sentimentele, maar toch altijd meeslepende wijze zijn chansons. Hij was een echte zanger voor het volk, dat hij uit zijn armoedige jeugd zo goed had leren kennen. Bij hem begint ook het politieke chanson.

Een hele andere figuur was zijn kunstbroeder Maurice Mac-Nab. Hij was van welgestelde huize, wars van revolutionaire ideeën, ordelijk en methodisch. Het was een lange, broodmagere, aan tering wegwijnende man, die daar op het podium met toonloze stem zijn droogkomieke liedjes zong. Deze twee verbleekten echter bij de enorme persoonlijkheid van de grootste artiest uit die tijd: Aristide Brudot.

Om een beschrijving van hem te geven zowel uiterlijk als wat zijn karakter aangaat, behoeven we slechts een van die meesterlijke affiches, die Toulouse Lautrec voor hem maakte, voor ons te nemen. Daarop zien we een groot, breedgeschouderd bovenlijf, gestoken in een zwart fluwelen jasje. Om zijn nek is een scharlaken rode das geslagen, waaruit een vierkante trots geheven kop steekt. De minachtende, hooghartige trek om zijn mond, zijn rechte neus met de weerszijden hoogopgetrokken wenkbrauwen geven een meesterlijk getroffen beeld van zijn karakter. Een breedgerande hoed en een knoestige houten knuppel in de gehandschoende linkerhand, completeren het geheel.

wordt vervolgd.
JAC. v. d. JAGT

Een laatste blik
in de schoolkrant....

VOOR ONZE KLEINEN

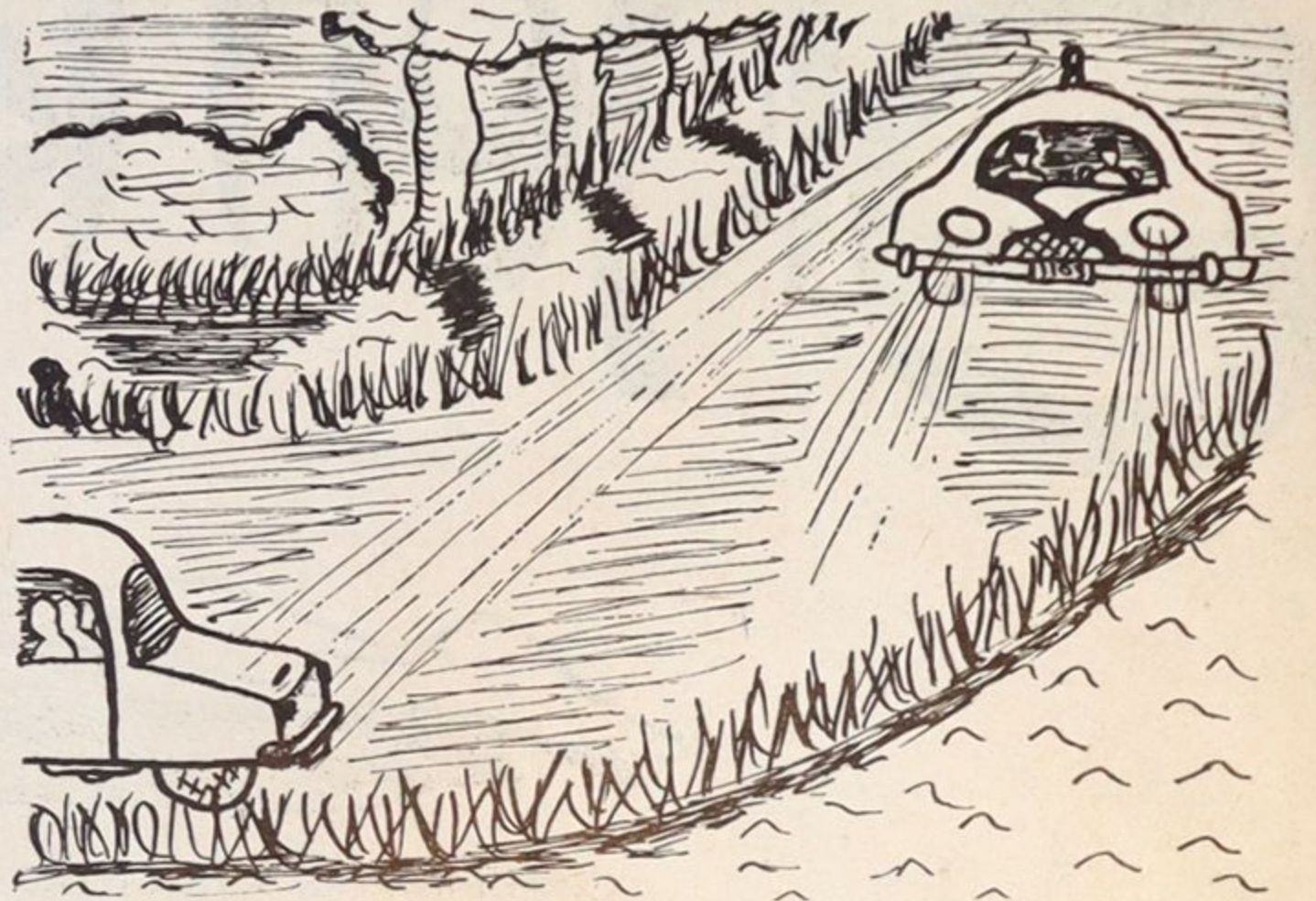
II

En terwijl Carolinus in het dagboek kijkt, zal ik jullie vertellen wat er nu eigenlijk met die reus aan het handje was. Kijk, vroeger, en dat is al heel lang geleden, was de reus een vrolijk rondhartelend knaapje geweest. In die renvel natuurlijk, want dat was vroeger de mode. Bovendien was dat lekker warm en in die tijd was het erg koud, die tijd heet dan ook de ijstijd. Maar de reus wilde nooit in die lekker verwarmde grotten bij zijn holenmoedertje zitten, nee, altijd was hij in de weer met klompen ijs en daar bouwde hij hele paleizen van. Nu geviel het eens een keer zo, dat, terwijl hij buiten in de kou bezig was, zijn geslacht uitstierf. Dat gebeurde vroeger herhaaldelijk en daarom moeten wij er ons ook niet over verbazen. Maar het wonderlijke van dit alles was, dat de reus niet mee uitstierf. Hij was gewoon overgeslagen. Spelend met klompen ijs ging hij door de tijd. Totdat hij in de middeleeuwen door een pas afgestudeerd heksje ontdekt werd. Hij had toen net een heel groot kasteel van ijs gebouwd. De moeilijkheid echter was, dat hij er niet bij paste. Het was veel en veel te groot. Het heksje, dat cum laude geslaagd was, leverde toen een verbazingwekkende prestatie en deed twee dingen tegelijk. Op de eerste plaats maakte ze de reus een tikkeltje groter, toen nog een paar tikkeltjes, want dat gaat allemaal niet zomaar. Dat kost tijd en inspanning. En eindelijk was de reus geworden tot wat hij in de tijd, waarin ons verhaal speelt, geworden was. Een reus dus. Maar het verstandige heksje was nog niet klaar. Kijk, zei ze, en dat had ze goed gezegd, kijk nu zal ik ook nog dat kasteel van jou een beetje steviger maken. Maar in ruil daarvoor moet ik wat van jou hebben. O.k. zei de reus, want hij ging met zijn tijd mee. Wat moet je hebben. Twee oortjes maar, zei ze. En dat gebeurde. En nu wordt er verteld dat de reus van dat heksje ook nog kleine jongetjes gevangen moest houden, maar dat is helemaal niet waar. Het was gewoon de schuld van die jongetjes zelf. Ze wilden niets anders, als ze er eenmaal zaten. Ze waren lui. En dit stond allemaal in het dagboek, dat Carolinus aan het lezen was. En zo wist hij ook wat jullie al weten. Toen kreeg hij een idee. Dat was een vreselijk link idee, zoals jullie later zullen merken. Hij ging op zoek naar het huisdier van de reus. Toen hij het gevonden had nam hij het grote marmeren been, dat toevallig in de hoek stond en sloeg het beest dood. Hij had het natuurlijk eerst moeten vragen, maar omdat hij van te voeren al wist, dat het stomme dier toch nee zou zeggen, deed hij het maar zonder te vragen. Toen draaide hij het lange slurfje er af. Want dat zat met een schroefdraad vast. Dat is makkelijker voor de schrijver, waar zou hij anders een bijl vandaan moeten halen. Carolinus draaide dus het slurfje eraf en terwijl hij het achter zich aan sleepte, ging hij weer verder, op zoek naar de luie jongetjes. Al gauw vond hij hen. Slappend. Hij rolde ze bij elkaar. deed de slurf er om heen en bond ze aan elkaar vast. En toen vond hij het achterpoortje. Hij zei de lelijke woorden, waar we al eerder over gesproken hebben, opende het en rolde de kereltjes naar buiten. Daar liet hij ze zolang liggen. Vervolgens ging hij naar de eetkamer van de reus. Want ook een reus moet eten. Net zoals jullie elke dag je bordje pap moeten opeten, zo moest ook de reus zijn pap eten. Alleen was het bordje natuurlijk wat groter. Langs de tafelpoot klom Carolinus de tafel op, waar hij zich in een grote meloenenschil verborg. Toen begon hij verder te werken aan zijn plan. Langzaam maar zeker rolde hij met de meloenenschil in de richting van de grote aansteker van de reus. Want ook de reus was, net als de meeste mensen, een longkanker-patiënt. Omdat de reus om die tijd net aan zijn middagslaapje bezig was, kon hij alles ongemerkt doen. De grote zwarte aansteker duwde hij om, draaide de schroef aan de onderkant los en liet de benzine eruit lopen. Gelukkig, dat in die tijd de gasaansteker nog niet was uitgevonden, want dan zou het allemaal veel moeilijker geweest zijn. De benzine liet hij op tafel lopen, de vuursteentjes haalde hij uit de aansteker en sloeg ze boven de benzine tegen elkaar. Voordat de vonken

gefallen waren, was hij alweer van de tafel af en rende als een haas de kamer uit. Door de lange gangen naar de achteruitgang. Hij sloeg het poortje achter zich dicht, sleepte de jongetjes, die daar nog heerlijk lagen te slapen met zich mee en ging in het bos achter een struikje liggen, van waaruit hij het kasteel kon bekijken. De gevolgen van zijn vuurtje lieten niet lang op zich wachten. Dat heksje uit de middeleeuwen was blijkbaar niet zo tekstvast geweest, want de hele zaak begon te smelten. Eerst vloeiden er traag enkele druppels naar beneden, maar al gauw begon het water te stromen en stonden er al hele plassen. Carolinus kreeg in de gaten, dat het nu zaak was te verdwijnen wilde hij niet in de opkomende vloed van ijswater verdrinken. De jongetjes voor zich uit rollend, verdween hij in het nog steeds donkere bos. Ondertussen was de reus wakker geworden van al die natigheid. Hij proestte een beetje voor zich heen, maakte toen enkele trage zwembewegingen en verdrong toen, zonder ook maar een kreet te slaken, in het donkere water. Men heeft hem nooit meer teruggevonden. Waarschijnlijk is hij opgelost in het vele water. Tenslotte begon hij ook al aardig oud te worden en dan is het maar beter stil te sterven. En dat deed de reus dan ook. Maar Carolinus was nog lang niet dood. Integendeel, luid stoere liedjes zingend, gelijk het past aan helden, stapte hij flink door het bos, kwam geen kip tegen, en kwam er na zeven jaren van rollen en flink stappen weer aan de andere kant uit, wat meestal zo is. Daar gaf hij de jongetjes een stevig pak op hun versleten broekjes en stuurde ze naar huis. Hij zei tot zichzelf: zo, zo en keerde weer naar huis terug, waar hij zijn wegende moeder in de armen sloot. En zo liep alles toch nog goed af en dat moet ook. Behalve natuurlijk voor het huisdier van de reus, want dat had niets gedaan en was zo maar doodgeslagen. Maar dan had het maar beter uit moeten kijken, toen het de bocht om ging. Zo zie je maar weer, dat ook jullie goed uit moeten kijken, kindertjes, want je weet nooit wat de volgende bocht ons zal brengen.

J K

DE ACHTERVOLGING

VERVOLGVERHAAL IV

geschreven door 1a

Peter zag in het spiegeltje hoe het gezicht van de man verbleekte, en hij zijn lippen opeenklemde. Hij merkte, dat de man het stuur krampachtiger vasthield en meer gas gaf. De auto begon sneller te rijden en Peter vroeg zich af, wat de reden daarvan was. Werden ze soms achtervolgd. ? Maar dat is haast onmogelijk, peinsde Peter, er was geen mens te bekennen op de plaats van het gebeurde. Peter probeerde door het achterruit naar buiten te kijken, maar de man zei: „Waag het niet, naar buiten te kijken”. Nu was Peter er bijna zeker van, dat er iets aan de hand was en zon op een middel om toch eens te kijken. Terwijl hij nadacht viel zijn oog op het spiegeltje

waardoor hij kon zien wat er achter hem reed. Nu zag hij ook waar de man zo geschrokken van was. Er reed een politiewagen met grote snelheid achter hen aan. Voorzichtig stootte hij de andere jongens aan en wees, onzichtbaar voor de man aan het stuur, naar achter en vervolgens op het spiegeltje. Jan en Hans zagen het ook en vroegen zich af hoelang de man deze snelheid kon volhouden. De politiewagen reed ongeveer zeshonderd meter achter hen, maar kwam steeds dichterbij. De afstand verminderde snel en het duurde niet lang of de auto reed een honderd meter achter hen. De jongens volgden de spannende rit door het spiegeltje en zagen ook, hoe de man wit van woede werd, toen deze merkte, dat hij steeds meer afstand verloor.

Opeens dacht Hans eraan, wat de man met hen zou doen, als hij merkte, dat de politiewagen hem toch zou inhalen. De man zou misschien liever zelfmoord plegen, dan schuld bekennen aan de politie. Nu hij daar aan dacht, werd hij zo angstig, dat hij tegen zijn vrienden schreeuwde: „we moeten proberen eruit te springen. Wie weet, wat die kerel met ons van plan is!”

„Dat lukt je niet, de auto rijdt veel te snel. Je wilt toch geen zelfmoord plegen?” riep Peter. „Bewaar je kalmte maar.”

De politiewagen was inmiddels al veel dichterbij gekomen tot op een afstand van vijftig meter..., dertig meter..., twintig meter....

De jongens, vol angst en spanning, sloegen hun handen voor hun ogen dan verscheurt een knal de nachtelijke stilte.

Slot volgt

LENTE

Er gebeurt wat op school;

Ruiten rinkelen, deuren klapperen,

Leraren glimlachen en mopperen.

In de gang staan ze op hun kop,

of zitten met een zuur gezicht in de klas.

Vandaag waren ze niet te houden;

Borstels werden door de klas gesmeten,

Ramen gingen eraan.

Morgen zijn ze weer mak;

Als lammetjes zitten ze in de banken.

Er gonst en lawaait wat.

Er wordt gefluisterd en geschreeuwd.

Slappe lach, gegiechel in M.M.essen.

Blikken van verstandhouding worden gewisseld.

Werken doen ze niet meer,

Feest vieren ook niet,

Alleen verwonderd naar buiten kijken:

Het komt toch nog, ééns.

Heel in de verte is het al zichtbaar,

Dan rekken alle halzen zich.

Ze verdringen zich voor de ramen,

Willen beslist niets missen.

Maar dan is het weer weg.

Teleurgesteld druipen ze af,

En zitten weer met slome gezichten in de bank.

Een gil, en weer staat alles op zijn kop.

Het wordt groter en komt dichterbij,

Alles juicht en joelt. Eéns, ééns!

Zingen, fluiten, gillen.

Er wordt gefluisterd:

Morgen zal het er helemaal zijn.

Maar morgen is het er niet.

Toch zal het komen, ééns!

LAATSTE NIEUWS

Curatorium wil school laten varen

Van betrouwbare zijde kwam ons al direkt in het begin van deze maand het alarmerend bericht ter ore, dat het Curatorium van het Sint Werenfridus Lyceum zijn school wil laten varen. We moeten er niet aan denken, hoe stuursloos het geval dan zal worden. Nadere bijzonderheden hebben ons nog niet bereikt. Zo lang houden we het hoofd maar boven water, hoe schokkend dit bericht ook is.

(Zie hierover ook nog elders in dit blad)

Rome in augustus onveilig?

(Van onze bijzondere correspondent)

Men seint ons uit Rome, dat aldaar verhoging van de onveiligheid wordt verwacht in de komende maand augustus, met name de tweede helft. Hardnekkige geruchten doen er de ronde, dat alsdan een invasie van Vikingers wordt verwacht. We geven dit bericht voor wat het is. Commentaar is nog niet mogelijk.

MUZIEK EN TONEEL

Schoolconcert

Het aantal schoolconcerten in dit jaar is besloten met het optreden van een trio, bestaande uit een pianiste, een violist en een klarinettist. Deze niet veel voorkomende combinatie is zeker de oorzaak geweest van een minder geslaagd programma.

Het eerste deel was voor de meesten wel te zwaar. Alleen het eerste stuk van Darius Milhaud was meer geschikt. Maar waarom moet zulke pracht-muziek nu juist vergeleken worden met twistende visvrouwen?

Over het tweede gedeelte van het programma valt ook niet veel te zeggen. Volksmuziek wordt zo ongeveer een traditie op deze schoolconcerten. Het slotnummer, dat zo'n lange inleiding nodig had, was zeker een teleurstelling, wat er uit moest komen kwam er beslist niet uit, ondanks het knappe spel van het trio.

Tenslotte wil ik alleen nog mijn bewondering uiten voor de drie musici, die ons, ondanks alles, op aangename wijze een uur ontspanning hebben bezorgd.

Onderbouw spreekt:

Beste Gerard Plukkel

Gerard, (zo mag ik je toch wel noemen, we kennen elkaar al zolang), je hebt ons, de onderbouw diep teleurgesteld. Ik zal je vertellen waarom.

Wel, we hebben je artikeltje gelezen, dat de redactie welwillend Philosophie Parodiante (wat dat betekent mag joost weten) heeft genoemd. Jij gaat daarin tekeer tegen de schrijver van Philosophie Parlante (dat misschien „een filosoof spreekt” betekent) en in het vuur van je schrijverij is het, dat je ons beledigt. Je schrijft om het aan te halen: „En als u nu werkelijk gelezen wilt worden, houdt dan op met ons te vervelen en E.K. ongelezen te maken. Ga dan liever de onderbouw helpen met het vervolg verhaal.”

Nu, Gerard, dat kunnen we alleen wel af en we hebben geen hulp nodig van de bovenbouw. En om er nog wat verder op in te gaan: jij wilt beweren, dat wij de onderbouwers niet schrijven kunnen. Daar kunnen we het mee doen. Indien je dit tegen mij zou zeggen, zou ik je geen ongelijk geven. Maar dat je dit tegen de onderbouw als geheel zegt! Nou, nou, je durft! Wij kunnen natuurlijk nu ook eldelange verhalen in de E.K. gaan zetten (als de censuur dat tenminste toestaat), dat de bovenbouw niet schrijven kan en dat de H.B.S. niets waard is. Maar wat heb je daaraan? Er bestaat nog iets als „je zult geen kwaad met kwaad vergelden.” Dat zullen we dus maar niet doen. Wel willen we vragen, of je voortaan wat meer op je woorden wilt passen.

Je vriend Paul Groot, die tot de onderbouwers behoort, die veel moeten aanhoren en dat wel vaak, maar niet altijd slikken.

Mattheüs-Passion

Degenen, die naar de uitvoering van de Mattheüs-Passion in het concertgebouw zijn geweest kunnen daar ook geen spijt van hebben. Het is moeilijk precies onder woorden te brengen hoe alles was. Daarom zal ik er alleen dit over zeggen: machtig, zowel de indrukwekkende koorwerken, als de soms geladen, soms fijne stukken voor een of meer zangstemmen. Een groots werk van een groot componist prachtig uitgevoerd.

Feike Boschma

Voor de tweede maal dit jaar zijn leerlingen van de bovenbouw in de gelegenheid geweest voor weinig geld een voorstelling bij te wonen, die zeker meer waard was.

Deze keer was het Feike Boschma, die ons met zijn marionettentheater een leuke avond heeft bezorgd.

Zowel van 't serieuze gedeelte voor de pauze, als van 't lichtere programma na de pauze zullen al degenen, die enigszins op de hoogte waren met marionetten en wat daarbij te pas komt, zeker genoten hebben. Het hele programma toonde een grote fantasie en een niet geringe artistieke waarde.

Het enige wat minder leuk was, was de kleine belangstelling. Konden er van onze school nu echt niet meer leerlingen komen, of waren zij bang, dat het te kinderachtig voor hen was?

MARIJKE VAN DER HULST

AGENDA

Tentoonstelling

Tekeningen en andere werkstukken moeten vóór 20 april ingeleverd worden bij Marijke v.d. Hulst en Margriet. Het is dus nog kort dag. De tentoonstelling wordt gehouden in de eerste week na de Paasvakantie.

Toegang gratis. Maar daar het aantal ingezonden stukken tamelijk gering is, bestaat de kans er, dat de tentoonstelling niet doorgaat, wat ons erg zou spijten. Wie nu nog het plan opgevat heeft, om nog iets te maken, kan zijn werkstuk in de Paasvakantie inleveren op school.

Huwelijk

Op 24 april wordt het huwelijk gesloten tussen de heer C. Heideman, leraar aan deze school, en mej. J. v.d. Kuip, lerares aan deze school, te Utrecht.

Op 25 april trouwt de heer K. Veken, leraar aan deze school, met mej. J. Groot, te Opmeer.

Op 28 april trouwt de heer T. van Bennekom met mej. C. Nuyten. Huwelijksvoltrekking in Vught.

Mej. C. Vleugel trouwt op 22 mei met de heer N. Kappelhof, te Onderdijk.

De heer Liefting volgt.

Examens

Schriftelijk examen voor het Gymnasium en de M.M.S. op 7, 8 en 9 mei.

Schriftelijk examen voor de H.B.S. op 14, 15, 16, 17 en 21 en 22 mei.

Sport

Binnenkort zal S.W.L. feest vieren. S.W.L. I (volleybal meisjes) zal waarschijnlijk kampioen van de eerste klas van de afdeling Hoorn worden. En ook S.W.L. II meisjes worden misschien kampioen van de tweede klas. Op 25 april gaat het eerste dames en het tweede herenteam en hun supporters naar Amsterdam, waar het Ignatius Volleybaltoernooi gehouden wordt.

In de Paasvakantie wordt er nog een voetbaltoernooi gehouden.

Velp

Van 27 augustus tot 1 september zal er te Velp een jeugdfestival gehouden worden. De deelneming is opgesteld voor leerlingen van de 4e, 5e en 6e klas. De bijdrage per deelnemer bedraagt f 60,-. Verdere inlichtingen bij de heer Renze ma en opgeven vóór 1 mei ook bij de heer Renzema.

DE VERRE EINDER....

de verre einder van een ziekmakend verlangen
vindt verkoeling en trage troost
waar droeve en stille nevelen van pijn omprangen
het wezen dat mij minnekoost

de oneindigheid van nacht en vreemde dieren
glijdt heel langzaam ineens
als een slijmerige massa van zwevende wieren
niets is er meer dan wij alleen

onbegrepen ver zijn nu de graag grijpende handen
van mensen en herinnering
onbegrepen ruim wijken nu snel de wanden
van leegte en verveling

de zware zwarte duisternis wijkt en verdwijnt
gebarsten als hard glas
en aan de einder gloort en verschijnt
de dageraad uit as

de felle kille dag verscheurt de dromen
en brengt slechts orde mee
het vierkante stramien is nu gekomen
de mensheid is een kudde vee

JK.

Na veel moeite hadden we het voor elkaar gekregen: een interview met LOU. Op een zaterdag gingen wij naar Amsterdam en namen de trein naar Brussel.

Om 9.30 puften we naar de Hemel. Onderweg zongen we psalmen en baden diverse rozehoedjes. 's Middags kwamen we in Brussel aan. Bij de ingang stond Mien op ons te wachten. Vanuit de verte zwaaiden we met onze rozekransen. Zij zwaaide terug met de statenbijbel, die ze als herkenningsteken voor ons had meegenomen.

Wij namen een taxi naar het Savoy-hotel. Mien vertelde ons, dat daar de

LOU!!

noodhemel was opgeslagen, de permanente stond in Zandvoort nog in de steigers.

Per hotellift stegen wij ten hemel. Op de tweede etage liepen we een lange gang af. Aan weerszijden deuren met bordjes: Hel, Vagevuur, Eerste, Tweede, Derde, Vierde, Vijfde, Zesde, en tenslotte de Zevende Hemel.

Hier moesten we zijn. De liefde Mien (Zowel de kalverliefde als de huwelijksliefde) opende de deur.

Verlegen schuifelden we de Hemel binnen. Nu waren we in de garderobe, waar Petrus onze jassen aannam. Hij belde om Gabriel, deze fladderde plechtig de Hemelgarderobe in. Wij maakten een kniebuiging en stamelden: „In Lou, door Lou, met Lou.” Gabriel bond ons polyester vleugeltjes om en drukte ons op het hart alleen de Lou-taal te spreken. Vol verwachting volgden wij Gabriel. Engelen in lange, witte gewaden met uitgesneden rug en verlaagde tailen zagen wij.

Op mijn vogelvlucht door het Hemelgebouw ontdekte ik een oude kennis,

de buurvrouw van vijf hoog: „Ik heb Petrus omgekocht, eigenlijk had ik een paspoort voor de Hel, maar hij heeft een zwak voor vrouwen als ik.” „Hoe bevalt het je hier?” vroeg ik. „Uitstekend, vijfdaagse werkweek. Vind je mijn Hemelrobe geen beeldje?” Hierop kon ik geen antwoord geven, want Gabriel sleurde me voor de troon van onze Lou, de palingboer. Naast hem zaten de zonen, de cherubijnen, de serafijnen en de aartsvaders. Abraham wierp mij een bemoedigend knipoogje toe. Lou verzocht ons op te staan en naast hem te komen zitten. Diep onder de indruk zette ik me in de stoel naast hem neer. Ik zag, dat hij een bijbel aan het schrijven was. De voornaamste punten in deze bijbel zijn: Lou en Cuba, Moderne denkbelden gezien door Lougodsogen. Ik stond op het punt met mijn vragenlijst te beginnen, toen de Hemelschel ging. „Het lof,” verklaarde Lou, „het lof aangepast aan de moderne tijd.”

Devoot wilde ik neerknielen, maar een engel duwde mij terug in mijn zetel. Vol spanning wachtte ik; wat zou er dan wel gebeuren. De zonen en dochters vormden een kring, ze knielden en Lou gaf zijn louterlijke zegen. Tot mijn grote verbazing liep Lou toen naar de radio en draaide de knop om.

„Hier Radio Veronica, het station, waar muziek in zit. Ons eerste nummer: Twist around the clock.”

Terwijl de eerste klanken de Hemel binnenstormden, begonnen de aanwezigen te twisten. Ze wrongen zich in allerlei bochten en kronkels. Dus dit was het lof. Ik trachtte na te denken, maar alles draaide voor mijn ogen. Het laatste, wat ik in de Hemel heb gehoord, was: Nurdie, de kous met een heel jaar garantie. Hals over kop zijn wij de Hemel uitgevlucht. Langs Petrus, de Hel, het Vagevuur, totdat wij buiten stonden. Tot een interview zijn wij niet gekomen.

P. HENDRIKS.

Met zijn rug naar de zee....

Ja, waarom staat Jan Pieterszoon Coen met zijn rug naar de zee? U heeft zich dat nog nooit afgevraagd? Dan wordt het tijd dat eens te doen. Het antwoord is verrassend eenvoudig: om te kijken naar het Sint Werenfridus Lyceum. „Zitten daar alleen maar landrotten”, vraagt hij zich alsmat af, „zijn ze daar bang voor water? Hebben ze de haven van Hoorn nog niet ont-

dekt? Geen benul ervan, wat de zee, de wind, het weer en de wolken betekenen? Botteriken....”

Het Curatorium en de Rector heeft dat woord „botteriken” kennelijk getroffen, er wordt ernstig over een botter gedacht. Als deze krant u bereikt, kan de beslissing gevallen zijn en kan onze school zo'n boot rijk geworden zijn. Natuurlijk hebben de nodige leerlingen te vlug geleefd, want allemaal kunnen we er niet in. De gedachte is, dat men vanaf de tweede klassen leerlingen zal aanmonteren en ook alleen maar leerlingen van die klassen, althans om te beginnen. En dat „leerlingen” moet dan heel mannelijk verstaan worden, dat wil zeggen: voorlopig nog geen vrouwen aan boord. Dat is natuurlijk een schaduwzijde. Maar eerst moeten uit pinken flinke fokkematen en stoere stuurlui gegroeid zijn. - Als het schot te boord is, horen jullie er meer van.

DE PLEK

Zij zitten daar op een bank in de donkerte. Het jochie slaapt en de oude man neuriet een melodietje. Een valies staat tussen hen in.

Late wandelaars kijken bevreemd naar het tweetal, sommigen lachen, de man hoort en ziet hen echter niet, verdiept als hij is in zijn wereld.

Hij wacht op de nacht, waarin dingen, dieren en planten een werkelijk leven leiden, lachend om de mensen, die menen de heerschappij in de wereld te hebben. De man lacht met hen mee, hij weet immers, dat de macht in handen van de „lagere” wezens ligt.

Het is nu een volkomen duisternis; de bloemen verplaatsen zich langzaam en sierlijk in de richting van de bank. De jongen wordt gewekt en wenkt de dieren, die schuchter in de verte blijven staan. De bomen buigen hun takken omlaag naar de plek. Vrolijk tjlpen de vogels, vol verwachting van wat er gebeuren gaat. De grashalmen, die gedoemd zijn om eeuwig op dezelfde plaats te leven, rekken hun halzen om niets te missen. Tijgers brommen nu goedig en onderhouden zich met een colonne mieren.

De man verzoekt om stilte. Allen kijken op hun eigen wijze naar deze koning der levende wezens. De man vertelt en zij luisteren: de bladeren aan de bomen, de luizen in de bloemen, de muizen, het gras, de aarde. Een ademloze stilte, die nog versterkt wordt door de zachte, donkere stem van de man.

Hij verhaalt van gebeurtenissen, die wij, gewone mensen niet begrijpen kunnen.

Maar dan een geraas, in de verte, nog zacht, een rumoer van duizenden stemmen.

De toehoorders kijken verschrikt op.

Een golf van afschuw glijdt over de schare.

Het lawaai wordt groter, komt dichterbij. Geschreeuw, ratels, bonken, donder, knallen. Het geluid van machines, bromfietsen en harde mensenstemmen dringen tot hen door. Het wordt oorverdovend en krijgt iets onwerkelijks; de wereld schijnt te vergaan.

De man fronst zijn wenkbrauwen. „Vrienden,” zegt hij, „zij kunnen ons zelfs in de nacht, tijd der werkelijk levende wezens, niet met rust laten. Wij zullen een andere plaats moeten zoeken.”

Bij deze woorden stijgt de plek omhoog naar een plaats waar de mens nooit zal komen en waar de levende wezens ongestoord gelukkig zijn: een rose, lichtende plek in het heelal.

WEEMOED EN HERINNERING

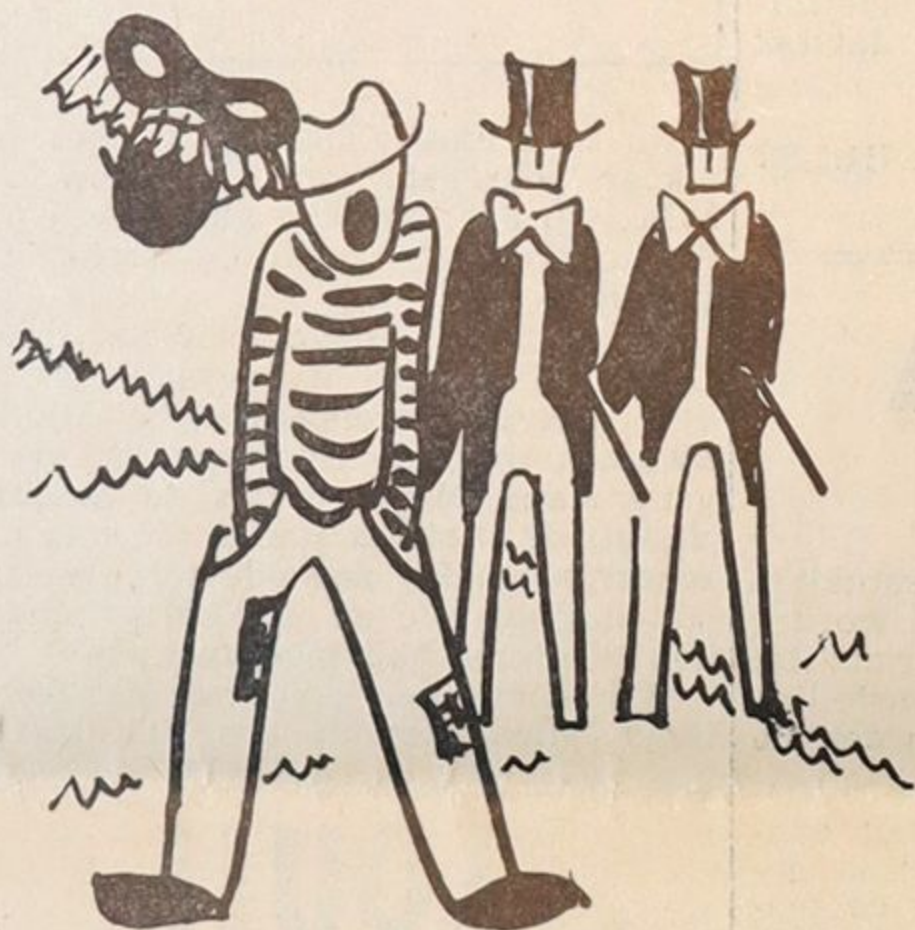
toen de nacht
tot op de bodem was gestroomd
van glas
en breekbaar
de sidderende stilte

verbraken wij
het kille oudgeworden zwijgen
en sneeuwden
broos en traag
de wilde woorden weg

toen wachtte
de stilverlaten stad
kil en berustend
ademde alleen
en de zee rustte
en ruiste niet meer
de snelle tijd
stortte met een schaterlach ineens
en verdween
niets was er meer
dan wij alleen.

nu blijft slechts
weemoed en herinnering
aan nu verstilde daden
aan vreemd reële dingen
van jou
en die vreemde wrange pijn
die is
en aan nu dood en afgestompt
verlangen

KEET IN DE KOKER

Het was zondagmiddag 4 april, half drie, toen alles officieel begon. De heer Elling bracht nog een laatste streek schmink op het gezicht van een slachtoffer, terwijl Pater Pennock de laatste aanwijzingen gaf. Zenuwachtig stonden ze allen tussen de gordijnen en in het nauw gangetje. Een laatste geroep en gesis en een donderende muziek kondigde het begin van het variété-programma aan. De jeugdige omroeper noemde de namen van de mensen, die meededen, terwijl deze ter kennismaking het toneel opsnelen en weer tussen de gordijnen verdwenen.

Het was begonnen.

Voor de buitenstaander verliep alles vlot en leuk. De onderbouwers leken wel enthousiast (zover wij dat kunnen beoordelen natuurlijk).

De volgende voorstelling begon 's avonds om half acht voor de bovenbouw. Het programma verliep nog beter dan 's middags.

Vooraf zijn de nummers van de straatzangers en de „Four Jackets” een succes geworden. Na een denderende slotparade kwam de huldiging, klein maar fijn. Het eerste deel der feestelijkheden was afgelopen.

Voor een aantal personen begon het de volgende ochtend weer: versieren. Wist u dat dat een vreselijk leuk werk is.

De dooie, saaie gymzaal werd langzaam omgetoverd tot een glinsterende, kleurige balzaal.

Moe uitpuffen, nog één rolletje serpétines gooien, en dan als een haas naar huis, het hele carnavalspak moest nog gemaakt worden.

Om half acht 's avonds werden de deuren van de balzaal wijd open gegooit en langzaam druppelden ze binnen: een clown, turk, katten, twee honden, duivels. Een uur later kwam met veel vertoon Prins Carnaval en zijn prinses binnen, gevolgd door de Raad van Elf. Feestspeeches en de 11 geboden werden voorgedragen.

Op een gegeven moment zag je niets dan kleur, ballen, slingers en rode gezichten. Er werd gehost, gesprongen en soms nog gedanst.

Het werd 10 uur: demasqué, 11 uur, 12 uur. Vasten. Einde.

MARGR. KEET

DENKT U AAN 2 MEI?

WISKUNDE OLYMPIADE!

EN.....

EINDE VAN DE VAKANTIE

BOEK- EN KANTOOR-
BOEKHANDEL

voor uw studietijd (en daarna)

Boeken - schrijfwaren - kantoormeubelen - machines

H. STUMPEL HOORN N.V.

Voor goed verzorgde
rookartikelen

naar de speciaalzaak

„t Wapen van Hoorn”

Sigarenmagazijn HAM, Hoorn

KAASMARKT 4

Voor levensmiddelen

„Klimap”

winkels

Voor uw studieboeken

en alle andere

Schoolbenodigheden naar

Boekhandel BOUWMAN & Co

VEEMARKT 21 - HOORN

(van Bockxmeer en Weijling)

Voor uw studieboeken

schrijf- en tekenbehoeften naar

J. SCHRICKX

Uitgebreide sortering vulpenpen

Kerkstraat 15 - HOORN - Tel. 45 98

Beroemd om zijn ENORME VOORRADEN

**COSTUUMS - JASSEN -
COMBINATIECOSTUUMS**

voor heren, jongens en kleuters

Ga ook U naar DE STADSZAAK TEN PLATTELANDE, daar zie je tenminste wat

DIRK DE WIT - BOVENKARSPER - Tel. (02285) - 2 27

Het is beslist niet nodig voor uw studie nieuwe boeken aan te schaffen!

U kunt op uw boekenrekening 25 tot 40% besparen door gebruikte schoolboeken te kopen. Wij leveren deze boeken onder garantie en dragen er steeds zorg voor, dat wat wij afleveren, in goede staat verkeert. Stuur ons 'n boekenlijst toe. Onze zending zal u zeker tevreden stellen

VAN DIJK's BOEKHUIS - Oudestraat 26 - KAMPEN

Langendijk's Slagerijen

leveren steeds het **BESTE** voor de **LAAGSTE** prijs

KOEPOORTSPLEIN 1 HOORN KLEINE NOORD 23